

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimki nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vsa leta 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za jeden mesec 1 gl. 40 kr. Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za jeden mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tujce dežele toliko več, kolikor poština znaša. — Na naročbe, brez istodobne vpošiljave naročnine, se ne ozira. — Za oznanila plačuje se od štiritopne peti-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je iz Vegove ulice št. 2, vhod v upravnništvo pa s Kongresnega trga št. 12.

Telefon št. 34.

Vojna Burov z Angleži.

Največja država sveta, kar se jih je ustanovilo tekot stoletja po razpadu rimskega cesarstva, mogočna Anglija, kateri solnce ne zaide nikdar, je danes pred dvema mesecema začela vojno z malo kmetsko republiko Transvaal. Znani so grdi motivi, ki so vodili angleško vlado, zlasti pa kolonialnega ministra Chamberlaina, da je z nenasitnimi zahtevami izzival Bure tako dolgo, da so stavili Angliji energičen ultimatus. Zlata in diamantov polna južnoafričanska dežela je mikala angleško kramarsko pohlepnost že davno, in že opetovano so stegnili Angleži svoje lakomne prste po Transvaalu in državi Oranje. Svobodoljubni burski kmetje pa so dosihmal krepko krcnili Angleže po predrzni roki ter si znali ohraniti svojo domovino prosto in samosvojo.

Pred dvema mesecema so prekoračili izzvani Buri svojo mejo in zasedli Laings-Neck, od tega dne nadalje pa se vrstili uspehi in zmage Burov skoraj druga za drugo. Na vzhodu pred Kimberleyem, v Kaplandiji in na zahodu v Natalu, povsod so bili Buri doslej zmagoviti, in celo bitka pri Elands-laagte, kjer so se morali Buri umakniti premoči Angležev, ni mogla rešiti Whita, ki je bil že deset dnij nato premagan na Nickolson-Necku in pred Ladysmithom, da je mogel bežati v to mesto, ki mora vsak čas pasti, ako že ni. Iz Berlina poročajo namreč, da je sporočil knez Herbert Bismarck grofu Ballestremu, da je dobil njegov zdravnik, dr. Schweninger šifrirano brzojavko, ki naznanja, da se je general White že podal, in da je Ladysmith že v oblasti Burov.

Pred dvema mesecema so se široko-ustili angleški listi, da bode o božiču že vihrala angleška zastava na vladnem poslopju v Pretoriji, danes pa se poročajo svetu natančnejše podrobnosti o strašnem porazu generala Gatacreja pri Stormbergu. Angleži so doživeli mesto slavo-dobitnega božiča sramoten poraz, ki ga ne more izbrisati nihče več. Mnogoštevilnejši Angleži so bežali pred Buri celih trideset ur neprenehoma ter pustili Stormberg in Molteno v

rokah Burov. V nepopisni zmešnjavi je angleško topničarstvo streljalo celo na lastne pešce! General Buller, angleški nadpoveljnik, je hotel napraviti Stormberg za središče svojih operacij proti Bloemfonteinu in Pretoriji, a načrt se mu je s popolnim porazom Gatacreja pokvaril docela. Afrikanderji, ki so se dvigali že sedaj in prestopali trumoma k Burom, so izgubili vsak strah pred Gatacrejem in splošna ustaja Kaplandije proti Angležem morda ni več daleč, potem pa bodo praznovali angleški širokoustneži božič mesto v Pretoriji v — Kapstadtu!

A tudi izpred Kimberleya so došle danes za Angleže najneugodnejše vesti. Lord Methuen, katerega pričakuje s 15.000 možmi burski general Cronje, ki je svoj čas ustrašoval predrznega Jamesona, je obdan okoli in okoli od burskih posadk. Te dni se je hotel oprostiti neprijetnih spremljevalcev ter je zgrabil Bure, ki so ga čakali na hribu Magersfontain. Toda skupil jo je. Bežati je moral kakor tovariš Gatacre ter imel velikanske izgube. Morda ne minejo božični prazniki, ko zadene lorda Methuena usoda generala Whiteja: da bo zaprt v obleganem mestu Kimberleyu, dokler se ne uda Burom.

Tudi iz Natala ni nikakega Angležem ugodnega poročila. General Buller se ne upa preko reke Tugela, nego mora pustiti, da je minil že mesec dni, ne da bi mogel osvoboditi obleganega Whiteja. Angleži so pričakovali, da bo delal Buller v Južni Afriki čudeže, ter da vtakne kar v par dneh vse Bure v žep, toda tudi tu so se zaračunili zelo. Vzlic ogromni armadi, katero so pripeljale angleške ladje v Južno Afriko, vzlic velikanskim sredstvom, s katerimi razpolaga Anglija, ni dosegel doslej niti Buller, niti Gatacre, niti French, niti Methuen, niti kak drug angleški general večjega uspeha, pač pa se množe angleške blamaže z vsakim novim dnevom.

Junaški boj Burov za svobodo in neodvisnost svoje ljubljene domovine spominja nas boja starih Grkov s Perzi, ali Črnogorcev s Turki. Ves svet občuduje Bure, ki so živ vzor domo- in svobodoljubja, zato pa so simpatije vsega sveta na strani teh modernih

kmetskih Leonid. Da so Irci in Holandci somišljeniki Burov, je naravno; simpatizirajo pa z njimi tudi Rusi, Američani, Velikonemci, Francozi, Škandinavci in Švedci, avstro-ogrski državljani, skratka vsi evropski in vsi kulturni narodi sveta. Vsak nov uspeh Burov rodi veselje, a najmanjša njihova nesreča vzbuja splošno sožalje. Da, Anglija je v tem svojem neslavnem boju docela osamljena, in njenih porazov ne obžaluje nihče.

Skoraj gotovo pa bode konec te nesrečne vojne donesel zmago vendar le Angliji. Čudeži se dandanes več ne godé in maloštevilne Bure uženó končno angleški topovi ter ogromna britska armada. Buri bodo končno poraženi, o tem ni možno dvomiti. Toda vzlic končni zmagi bo imela Anglija vendar-le nenadomestljivo izgubo: ugled njenega orožja je poteptan v prah, slava njenih vojnih poveljnikov je pokopana. Za vselej je otemnela avtoriteta njene moči. To pa ne ostane brez posledic za razvoj svetovnih političnih razmer v XX. stoletju. Temelj, na katerem je stal britanski malik, je spodkopan, a spodkopali so ga burski kmetje s svojo neumrljivo ljubeznijo do mile domovine in zlate svobode. Zopet jeden malik manj na svetu, vsekakor zopet velik, a drago plačan korak — naprej!

V Ljubljani, 14. decembra.

K položaju.

Kocka še ni pala, Čehi se še niso definitivno odločili, ali bodo uvaževali stališče nemške katoliške stranke in Poljakov ali ne. Očitno jim je odločitev težka in lahkomisljeno nočejo nikdar postopati, najmanj pa sedaj, ko je v nevarnosti obstanek desničarske večine. Desničarski listi naglašajo, da bo obstrukcija Čehov vladi in levici dobrodošla, kajti odgovornost za nerodno Claryjevo politiko pade potem le na Čeha. Nemški klerikalni časopisi dokazujejo, da je pač umeven sila težavni položaj Mladocsehov, da pa sta zakon o razdelitvi užitnin in zakon nagodbenih predlog vprašanje države, a ne vlade. Zato naj bi Čehi obstruirali pač le budgetni provizorij. Vsaki drugi obstrukciji se bodo Poljaki,

nemški klerikalci in tudi konservativni veleposestniki odločno ustavili. Izvrševalni odsek desnice bode imel menda še danes sejo, da pojasni razmerje desnice do Čehov. — Med včerajšno sejo je imel ministrski svet štiri ure dolgo sejo o političnem položaju. Govorice o bodočem odstopu grofa Claryja se širijo, in tudi levica je prepričana, da Clary najpametnejše stori, če se umakne, seboj pa vzame tudi Kindingerja, ki je zopern Čehom prav tako kot Jugoslovanom, antisemitom in socialnim demokratom Naslednikom Claryja bo baje imenovan sedanji podpredsednik najvišjega računskega dvora, grof Pace, ki naj dožene „državne potrebščine“ s § 14. Desnica zahteva vsekakor, naj odstopi Clary, ki je naznanil baje posl. Bilinskemu, Kathreinu in Englu, da poda demisijo takoj pod tem pogojem: ministrstvo odstopi, a opravlja državne posle do 31. t. m. Ta predlog je desnica zavrgla. Načelnik češkega kluba, dr. Engel, je celo izjavil Claryju, da odpravi sedanjo veliko napetost le odstop vsega kabineta. Le tedaj bo možno dognati „državne potrebščine“. Čehi hočejo na vsak način čim preje vreči Claryja in Kindingerja ter ne odnehajo niti pred grožnjami desnice, ki jih je itak vedno le ovirala.

Finančni položaj v Bolgariji:

Iz Zofije poročajo „Agramer Tagblattu“, da dobiva dunajska „Politische Correspondenz“ iz Bolgarije redno taka poročila, ki prikrivajo resnico in so torej naravnost lažnjiva. Bolgarska narodna banka bo v kratkem izdala papirnat denar s prisilnim kurzum, a „Politische Correspondenz“ trdi, da bolgarska vlada na to niti ne misli. Hkratu pa je izdala — seveda ne vlada — nego banka tiste papirnate bankovce! Dalje javlja „Politische Correspondenz“, da so pogajanja Bolgarije z deželno banko radi januarskega kupona blizu zvršetku, in da je laž, da Bolgarija ne bo plačala kupona. Človek bi toraj moral misliti, da ima Bolgarija dosti denarja. To pa ni resnica, nego se je vlada z deželno banko pogodila, da prepiše kuponski dolg z jednega konta na drugega. Bolgarija torej ne more več plačati letnih obveznosti,

LISTEK.

Naša Tona.

(Slička. — Spisala Zofka Kveder.)

To vam je prav živo dekletce, ta naša Tona. Svitlo-rumene lase ima pa iskreno rujavkaste oči. Lepa ni bogsigavedikako, a fantje se kaj radi obračajo za njo. Kako tudi ne, če ima tako lepo okrogla, rdeča lica, da bi človek kar vgriznil vanje!

Hm, in plesati zna, kakor bi jo veter nosil!

Kaj mislite, sedemnajst let! Takrat je še človek lahek, kakor peresce.

In že svoje skrivnosti ima ta navihanka!

O, jaz sem jo že parkrat videla, kako pomenljivo se pogledujeta z Lahovim Jakcem. Hm, kakor bi se ne vedelo, kaj to pomeni!

In zadnjič, ko grem prav tako lepo tiho mimo kuhinje, kaj mislite, kaj slišim?! Hm, prav tiho, tiho pošepetanje, pa nekakšen cmok! — prav v resnici. In tako neumna nisem, da bi ne vedela, kaj je to.

Ko stopim v kuhinjo, sloni Lahov Jakec prav modro pri vratih in si čisto nedolžno prižiga cigaretko, Tona pa je pridno omivala posodo, samo malo vroče ji je bilo v lice.

— Ali ti ni nič dolgčas? — jo vprašam nalašč.

— O nič, saj imam delo! — odvrne možko.

No, seveda, saj vem kakšno delo!

Nomežniknila sem Jakcu pa mu skrivaj požugala s prstom.

Kaj treba nesnagi motiti našo dekle, kadar je pri delu!

Ali on ni bil kar nič v zadregi.

— Eh, veste, Matijče iz Malega loga bo zdajle igral nekovo novo polko, pa sem prišel po Tono, da bi šla poslušat, kako pojde. Ker sem videl, da pomiva, sem si mislil, da jo lahko malo počakam, pa naj Matijče potem še enkrat zagode svojo polko. —

No, kdo bi še motil! Pa sem še jaz odšla v hišo, in če sem prav slišala, je menda precej potem še enkrat nekaj cmoknilo v kuhinji.

Pa kdo bi tudi kaj zameril! Lahov Jakob ima lepe črne brke, s katerimi se lahko postavi, in naša Tona ima tako rdeča ustna, da res ni brez skušnjave. Oh, in poljubi! Če bi bil res vsak poljub precej greh, i, moj Bog, potem bi jih imele naša vaška dekleta kar cele koše in fantje še le! — Vsak teden bi moral biti misijon v fari.

Da, ta Tona!

Pa kako se zna norčevati ta šment mladi.

Lenčkov iz vasi je hodil nekaj časa za njo, pa ga je kar hitro odslovila. Nosil ji je lepa rdeča medena srca z ogledalcem in z dvema ali štirimi listki, na katerih je bilo napisanih vse polno sladkih ljubeznivih besed, in angeljčke iz sladkorja, ki so stali celih 15 kr. na sejmu.

A ta Lenčkov ni bil tako priden, kakor se je delal. Imel je pred časom znanje z neko dekle, in zdaj so si naše vaške ženske pripovedovale polno tajnosti in skrivnosti. In naša Tona je tudi nekaj slišala o tem. Zadnjič torej, ko je bilo v naši fari proštenje, kupila je pred cerkvijo na štantu majhno lično zibelko in jo skrbno s škodoželjnim posmehom spravila v žep.

Popoldne seveda je prišel spet Lenčkov k nam in se vrtel krog naše Tone.

Izložil je pred njo vso bogatijo, katero je za njo nakupil: pocukranih mandeljnov, medenih štrukljev, vse polno srčkov in lepo zaponko za pod vrat s svitlimi kamenčki, za katero je dal pol-drugo krono.

Naša Tona, ta premetenka, je takoj vsula mandeljne v usta, da je hreščalo pod njenimi belimi zobmi, zavila štruklje in srčke lepo skrbno v papir in si gizdavo

pripela lepo zaponko na obleko pred našim, že malce zakajenim hišnim ogledalom.

In Lenčkov je bil vesel, da bi bil ukal.

K nesreči je prišlo še nekaj drugih fantov v hišo, kar je Lenčkovega neznansko jezilo, a vender se je naposled opogumil, ujel Tono za roko in ji pošepetal v uho:

— In ti? Kaj si kupila za me? —

Naša Tona seže v žep in mu da kupljeno zibelko s porednim smehom:

— To le sem izbrala, menda bo ravno prav za te!

Kaj je dalje rekla, se ni več slišalo, ker so vsi navzoči zagnali grozen smeh. Lenčkov je postal bled od jeze, zaškripal z zobmi in zakričal:

— Čakaj, jaz ti že pokažem! —

Takoj na to je odšel in pri nas ga ni bilo od tedaj nič več videti.

Seveda se je ta dogodiljav prav hitro razvedel po vseh vaseh naše fare. Kamorkoli je tudi Lenčkov prišel, povsod ga je ta ali oni podražil z „zibelko“ in čuda ni, da je imel grozno jezo na našo Tono.

In res bi se mu bilo kmalu posrečilo, prav pošteno se maščevati.

Pri nas je navada, da fantje dekletom, na katera so iz katerega koli vzroka jezni, napravijo slamnatega moža, katerega

nego dela nove dolgove. Finančni položaj Bolgarije je še vedno obupen, in sredstva, katera porablja vlada, izživajo celo med pomembnimi bolgarskimi poslanci v sobranju obstrukcijo.

Italija ter inozemstvo.

Zunanji ministri se oglašajo drug za drugim, zato tudi italijanski zunanji minister Visconti-Venosta ni mogel molčati. Pri proračunski debati je govoril o razmerju Italije do drugih držav. Konstatiral je najprej, da je Italija svojim zaveznikom ostala zvesta. Iskušnje so dokazale, da ima trozveza za namen vzdržati in ohraniti mir v Evropi. Ta svoj namen podpira trozveza tudi z zvezami z drugimi državami. Po dolgem času mejsebojnega nezaupanja je stopila Italija s Francijo zopet v prijaznejše razmerje, kar podpira skupne interese sosednih dveh narodov. Z Anglijo veže Italijo trajno prijateljstvo. Kar se tiče vojne v Južni Afriki, je želja Italije, da se odstrani iz konflikta čim prej, da ne bi nadaljnih zmešnjav. Sedanje razmere so take, da je vidno stremljenje vseh držav za tem, da se ustanovi politika miru in sprave. Kar se tiče Kitajske, je dejal Visconti-Venosta, da nikakor ne misli na pridobitev nove zemlje. Italijanska hoče le domačo trgovino in obrt podpirati v dotičnih krajih. Glede Afrike je konstatiral minister, da vlada ondi sedaj popoln mir, in razmerje do Abisinije je docela miroljubno. Pogajanja radi definitivne določbe meje so v najboljšem teku in se morajo v kratkem izvršiti. Glede afere v Rivi je začela avstro-ogrsko vlada preiskavo, katere rezultat bo pregledala italijanska vlada prijateljsko in pazljivo. Govor ministrov je sprejela zbornica z dolgotrajnim ploskanjem.

Ravnik pred porotniki.

Odkar se je vršila obravnava zaradi umora avgusta Stedryja, ni bilo za nobeno toliko zanimanja, kakor za današnjo, ko je sedel na obtožni klopi Blaž Ravnik.

Sodišču je predsedoval viceprezident dež. sodišča gosp. Pajk, votanta sta bila sodna svetnika gg. Polec in Wenger, drž. pravdnik je zastopal g. drž. pravdnik Trenz, zapisnikar je bil g. Grasselli, zagovornik g. dr. Furlan.

Po zaprisežanju porotnikov, ko je bil Ravnik podal generalije, so bile oglašene priče, katerih je povabljenih 37, na kar se je prečitala obtožnica.

Obtožnica.

Na to je bila prečitana naslednja obtožnica:

Ces. kr. državno pravdnništvo v Ljubljani dviga proti Blažu Ravniku, spl. Skinčevemu, 29 let staremu, katoliškemu, oženjenemu posestniku in krčmarju v Ljubljani, radi prestopkov po § 525. in 411. kaz. zak. po jedenkrat in hudodelstva teške telesne poškodbe s petmesečno ječo kaznovanemu, obtožbo:

Blaž Ravnik je 9. oktobra t. l. pri Dobravi blizu mosta čez Lipnico Boštjana Žvana z namenom, ga usmrtiti in se njegove gotovine polastiti, zavrtno s takim

orodjem udaril g. avi tako, da je Zvan vsled dobljene poškodbe umrl, in se je na to tudi polastil njegove papirnate gotovine ter je s tem zakrivil hudodelstvo zavrtnega in roparskega umora po §§ 134, 135 štev. 1 in 3 kaz. zak., kaznjivega po § 136. kaz. zak.

V utemeljevanje te obtožbe pravi državno pravdnništvo:

Torek, 10. oktobra t. l., našla je 8letna Pavlina Hrovat pri mostu čez Lipnico spod Dobrave z glavo in sprednjim delom života v vodi ležeče truplo. Poklicala je brata Martina; na to so prišli tja kmalu ljudje in obveščeni orožnik Alojzij Šafarič, ki je takoj opazil na glavi poškodbe, je na to našel pri mrtvecu različne reči in konstatoval osebo istega kot ono krčmarja in posestnika Boštjana Žvana iz Gorij. Nadalje opazili so se v bližini, v soglasju s poznejšima ogledoma krvni sledovi in pri istih našla pipa, koja je vdova Alojzija Žvan spoznala kot ono svojega moža. Prihodnji dan izvršena sekcija trupla izkazala je, da je imel ranjki levo sence zateklo, nad levim ušesom rano, pod kožo veliko krvi podplute in senčno kost na šest koscev zdrobljeno, dalje razpoko lobanje in v možganih mnogo krvi. Tudi ustnice so bile ranjene in dva sekalca izbita, katerih jeden je zaostal v ustih, drugi se pa še malo držal. Znakov zadušenja ali vtopljenja ni bilo nikakih, in izvedenca sta toraj določno izrekla mnenje, da je Boštjan Žvan umrl vsled zmečkanja možgan in izstopa krvi v slednje, kar je bilo provzročeno po opisani poškodbi na sencih vsled opetovanih močnih udarcev s topim orodjem, dalje da je izključeno, da bi umrl vsled utopljenja. Tudi so izrazili mnenje, da je poškodba na ustih nastala vsled padca, že po smrtonosnih udarcih, kajti sicer ne bi bil zob v ustih zaostal.

S tem bilo je gotovo, da je ranjki umrl nenaravne smrti, in da je bil ubit.

Iz izpovedi Alojzije Žvan, Antona Pogachnika, Franceta Sitarja, Alojzija Šafariča in drugih je dalje izkazano, da je ranjku manjkala listnica s papirnatim denarjem, katero je prej imel, in v kateri je moral imeti okoli 500 do 800 gold.

Iz tega zopet sledi, da je bil Žvan oropan, da je napadalec gotovo moral vedeti, da je imel oni seboj denar, in da bo tje prišel, kjer je bil napaden.

Lokalna ogleda in obris izkazuje mesto dejanja in okolico kot samotno in posebno v temi kakor nalašč pripravno za kak napad.

Po orožniku Alojziju Šafariču umestno ukrenjene poizvedbe, in na to izvršena preiskava dognale so popolnoma točno in zanesljivo, da je jedino obdolženec izvršil ta roparski in zavrtni umor.

Obdolženec je glede svojega osebnega vedenja dokazom ljudskega glasa slabo popisan, dokazom kazenskih predatkov že opetovano kaznovan, in kakor to sledi iz izpovedi priča Alojzija Rasbergerja, Frančiške Zamejca, Mete Golmaierja in drugih, ter tudi iz slučaja pod r. št. 85 sploh sumljivega in nezaupljivega postopanja.

Kakor dalje sledi iz izpovedi priča Franceta Sitarja, Franceta Slivarja, Marije

pravljala, da spleza po lestvi še višje do hišne strehe, ko začne nekdo na vse grlo vpiti:

— Halo, tatovi, tatovi! —

Bil je neki Bločan, ki je s svojimi bruni tako zgodaj privozaril mimo naše hiše in ugledavši nekeke sumljive postave z lestvo pod oknom, res mislil, da bi znali biti kaki lopovi.

Seveda je bila takoj vsa hiša pokonci, in naši trije junaki so jo prav brez junaštva ubrali v tek, pustivši slamnatega možica na mestu.

Tisti možic opravlja sedaj še precej imenitno službo: v našem prosu junaško stoji na straži proti drznim uzmovičem iz vrabčevega rodu...

Naša Tona pa se še vedno vrti po hiši, kakor da bi bil ves svet njen, in kakor bi ne bilo družih skrbri, kakor skrb za ozke čizme z lepo "špico" in visokimi petami na "škip", v katerih se pleše tako lahko in imenitno.

Da pa ne bodete mislili, da je naša Tona res brez vseh resnih zaslug, povem vam, da je bil ravno v nedeljo Lenčkov s svojo dekle na oklicih in vse ženiče pravijo, da ima na tem dogodku največ zasluge naša Tona s svojo malo zibelko, katera je bajle Lenčkovega na vse posled vendar pripeljala do pravih misli.

Boštjan in drugih, je Ravnik z Boštjanom Žvanom posebno zadnji čas nenavadno veliko občeval, v vseh njegovih zadevah bil dobro poučen, z njim vedno pohajal in se mu dobrihal, dalje z njim bil ravno kratko prej, to je od 3. do 6. oktobra v Kamniku, ga nagovarjal k prodaji hiše in bil poleg pri prejemu denarjev za isto, — tedaj dobro vedel, da je imel Žvan večjo svoto denarja pri sebi.

Nasprotno pa dokazujejo zemljeknjižni izpisek, kupna pogodba, prošnja za odklop plačila davkov in lastne navedbe, da je Ravnik sam bil slednji čas v prav slabih gmotnih razmerah in radi plačil v zadregi, naravno tedaj imel tudi povod in potrebo, si iskati sredstev.

Poleg teh splošnih indicij dognala je preiskava še celo vrsto neposrednih in zanesljivih dokazilnih okolščin.

Ravnikov zagovor nasproti orožniku in redarju ter do konca preiskave izkazal je tolikanj neresnic in lažljivih trditvev, da se že iz tega da sklepati, da je bil zločin. On je vedno tajil, da je bil z Žvanom popoldne 9. oktobra na Gorenjskem, in se vedno skliceval v raznih oblikah na svoj alibi v Ljubljani.

Niti ena njegovih prič ni mogla zagovora potrditi, pač pa nasprotno izključila, da je bil on v Ljubljani; dalje izkazala je cela vrsta prič od železničnega delavca Ivana Pintarja pričeni do čuvaja Raznožnika, da se je Ravnik z Žvanom odpeljal ob 4. uri na Gorenjsko, izstopil na postaji v Otočah, tu bil z njim v krčmi pri Lukežiču, od tod kmalu po 6. uri odšel proti Dobravi in Kamnigoric in zvečer ob 9. uri zopet prišel z gorenjskim vlakom v Ljubljano.

Obdolženec trdil je dalje, da niti ne pozna sprevodnika Antona Jugovica, niti ni bil v njegovem stanovanju, in da celo kolizeja v Ljubljani ne pozna. Ta priča pa je odločno potrdila, da ga je obdolženec sredo večer takoj potem, ko sta orožnik Šafarič in redar Večerin pri njem poizvedovala, prišel iskat v stanovanje in mu na to še dal 5 gl. za to, da bi na eventualna vprašanja poizvedujočih orožnikov ali redarja utajil, da se obdolženec ni peljal na Gorenjsko.

Na obdolženčevi obleki našli so se krvni sledovi in kemična preiskava dognala je res take sledove na desni manšeti in v desnem hlačnem žepu.

Obdolženec je sprva trdil, da so ti sledovi bili od tega, ko je bil on v Kamniku, in da ga je tam svak Jaka Kuster o priliki prepira po vratu opraskal. Priče, na katere se je sklicaval, tega niso potrdile — in sedaj šele, — bilo je 11. novembra — začel je Ravnik nekoliko priznavati. Zglasil se je k preiskovalnemu sodniku in tu prvič priznal, da je bil res ponedeljek popoldne z Žvanom na Gorenjskem in res v kritičnem času hodil z njim od Lukežiča čez Dobravo proti Kamnigoric, češ, ker sta bila zmenjena iti čez Kamnogorico v Gorje na Žvanov dom. Nadalje pa je glede kritičnega napada zopet iznašel bajko, da je on nekoliko oddaljeno od mesta dejanja šel v stran k potrebi, Žvan da je naprej šel, on na to vrnivši se na pot, je slišal Žvana zaklicati, da je on hitel proti njemu, v tem pa mu je prišel nasproti velik človek s kapico in dvignjeno dolgo rečjo, on je zbežal proti mostu, v tem videl drugega, se zbal in tekem nazaj po griču čez Dobravo na postajo v Otočah in se z vlakom vrnil v Ljubljano.

Priče Anton in France Hrovat, Matjež in Jaka Koselj pa pravijo, da so nekaj minut pred 7. uro prišli iz Kamnogorice proti domu v Dobravi, videli in srečali Žvana, z njim še govorili, da je on pravil o tovarišu, ki je šel v stran, da so na to čutili res v gozdu še drugo osebo, da pa niso slišali nikakega klicanja ali sploh kaj drugega sumnega.

Izključen je torej izmišljeni napad po kom drugem, kajti napad moral se je izvršiti neposredno kmalu po tem, ko so priče mimo prišle, ker od postaje do mesta dejanja je tje okoli pol ure hoda, nazaj pa nekoliko manj, ker gre pot navzdol, dalje odhajal je vlak že ob 7. uri 43 minut iz Otoč in ob 7. uri 50 minut iz Podnarta, tedaj bi morale priče koga drugega še videti in slišati, ter se je moral napad tudi izvršiti brez večjega šuma in klicanja.

Izključen je dalje ta napad po kom drugem, ker sicer ne bi bilo umevno, da bi bil obdolženec svojega tovariša pu-

stil brez pomoči, nikogar zaklical na pomoč in nikomur o tem kaj povedal.

Nadalje je sedaj obdolženec krvne sledove na obleki zopet drugače opravičeval, ter trdil, da je v Kamniku hotel k natakari Dorniku, tu pod oknom na tramu stal, da je nekdo mu spodnesel tram, on na to padel in se na nos udaril in močno krvavel. Tudi tega zagovora poizvedbe niso potrdile. Poleg navedenega je izpovedala še priča Jože Bizovičar, da mu je obdolženec v tork 10. oktobra v kleti kazal zavitek papirnatega denarja z ominozno opazko „znat' se mora“, in preiskava dognala je še mnogo drugih sumljivih okolnosti, tako da je popolnoma zanesljivo sklepati, da je obdolženec storilec dejanja, katerega se toži.

Ravnik, ki dela prav simpatičen utis, je obtožnico poslušal popolnoma mirno, kakor je tudi pri izpraševanju o generalijah odgovarjal mirno.

Zaslišanje Ravnika.

Ravnik je na obtožbo izjavil, da ni kriv. Poznal se je z Žvanom še iz mladih let. Ko je bil obtoženec letos pri vojaki, je šel z vojakom na Glince v gostilno vinogradniškega društva. Ko so Žvanu gostilno odpovedali, je Žvan prosil Ravnika, če more biti nekaj časa pri njem. Žvan in žena sta po 20. septembru nekaj časa pri Ravniku spala. Žvan je večkrat hodil po opravkih in Ravnika seboj vabil ter mu tudi povedal, da ima hišo v Kamniku, da jo bo prodal.

Predsednik: „Kdaj Vam je to rekel?“

Ravnik: „Ko je bil pri meni.“

Predsednik: „Prej ne?“

Ravnik: „Ne.“

Potem je Ravnik dejal, da je Žvan tudi z Gorij nekajkrat prišel v Ljubljano. V Kamnik je šel Ravnik s Sitarjem in z Žvanom. Ravnik je dal v „Narod“ inserat, da je v Kamniku Žvanova hiša na prodaj. Ravnik in Žvan sta se z vlakom peljala v Kamnik, kjer sta našla Breganta, ki je potlej Žvanovo hišo kupil. Sitar pa se je s košesom peljal tja.

V Kamniku je prišlo do prepira s Kuštrom, ki ni hotel opustiti dosmrtnega stanovanja v Žvanovi hiši. Ravnik je po dogovoru z Žvanom trdil, da je on kupil hišo. Sprla sta se s Kuštrom in se spoprijela. Ravnik in Žvan sta vzela postelje pri Fischerju, Sitar pa ni hotel tam spati. Žvan je šel spat, Ravnik pa je šel še malo ven in sicer do Šaferjeve gostilne, kjer je bil zmenjen z natakari, šel je dvakrat iz Fischerjevega hotela in se mudil v kavarni. Ko se je vrnil, ga je natakara peljala spat. Povabil jo je, da bi pri njem spala, pa ni hotela. Na to je počakal, in ko je mislil, da je že zaspala, je šel zopet k Šaferjevi gostilni, pristavil neki les k hiši in klical natakario Marijo Dornik. Stopil je na les in trkal. Kmalu potem je nekdo prišel in spodnesel les, vsled česar je Ravnik padel na nos, da je krvavel. Izpiral se je onstran mostu v Mekinah poleg vile. Potem je šel k Fischerju. Misli je, da bi bila natakara vender voljna pri njem spati in je šel iskat, a ker ni dobil glasu, ko je trkal, je šel zopet v svojo sobo. Zjutraj ga je Fischer nekoliko okregal, ker je ponoči po hiši hodil.

Predsednik: „Ali ste Fischerju povedali, da ste natakario iskali?“

Ravnik: „Ne, saj veste, da kaj takega ne morem povedati, rekel sem, da sem sobo iskal.“

Drugi dan se je domenil z natakario pri Šaferju, da pride k njej. Čakala ga je in je ostal čez noč pri njej. Čez dan je z Žvanom popival in hišo prodajal. Popivali so tako, da je Žvan rekel: „Če bomo tako delali, homo prej hišo zapili, kakor jo prodali.“ Bregant je končno hišo kupil in Žvan je Ravniku rekel: „Blaž, spravi denar“. Žvan se je tedaj močno opil. Ravnik ga je peljal k Lorencu Bregantu in ga tam pustil v sobi. Tisti večer je šel Ravnik zopet k natakari.

Predsednik je iz zapisnika, narejenega v preiskavi, pojasnil, da je Ravnik tedaj glede nekaterih zadev drugače govoril, ko danes. Tedaj je rekel, da je samo enkrat šel iz Fischerjevega hotela, danes, da je šel dvakrat, tedaj da je sam vrata odprl, danes da jih je natakara, tedaj da je svojo sobo iskal, danes pa zopet drugače.

Ravnik je dejal, da je v preiskavi hotel prikriti, da je, dasi oženjen, lovil dekleta.

Ravnik pravi glede krvavenja, da si je delal mrzle obkladke na sencih in na rokah in da se ne ve spominjati, če si je pri tem manšete kaj s krvjo zamazal. S tistim človekom, ki mu je pri Šaferju spodnesel les, ni hotel priti v dotiko, da bi žena ne izvedela, kje da je bil. Vsled tega tudi ni šel mimo Sokola k Fischerju nazaj nego po drugi poti.

Državni pravdnik je vprašal Ravnika, zakaj ni natakarike poklical, ko je padel na nos in krvavel, ko je bil vender zmenjen, da pride k njej.

Ravnik: „Bila sva samo zmenjena, da pridem pod okno“.

Državni pravdnik: „A tako, samo gledat se“.

Votant Polec: „Ali ste Ivani Dornik drugi dan, ko ste bili pri njej, povedali, da ste pod oknom padli“.

Ravnik: „Ne“.

Predsednik: „Tudi Fischerju ne“.

Ravnik: „Nikomur“.

Predsednik: „Kam ste pa deli ruto, ki je bila krvava“.

Ravnik: „Menda v perilo“.

Zagovornik dr. Furlan: „Ali je Žvan takrat, ko ste ponoči po Fischerjevi hiši hodili, imel kaj denarja?“

Ravnik: „Nekaj že“.

Prečitali so se potem nekateri spisi, ki se nanašajo na Ravnikovo mučenje v Kamniku, na kar so bile zaslišane nekatere priče.

Priča Fran Sitar

je šel z Žvanom in Ravnikom v Kamnik, da bi pomagali prodajati hišo Žvanovo. Hodil je tam z njima po gostilnah in videl, kako sta se Ravnik in Kušter spoprijela in metala. Ravnik je drug dan kazal, kako ga je Kušter prijel. Poznalo se mu je in bil je nekoliko opraskan. Priča je drugi dan spal v kavarni, pa ni ne Žvana ne Ravnika tja bilo. Tretji dan je Ravnik odšel zvečer iz kavarne in ga ni bilo več nazaj. Žvan je dal Ravniku desetak, da naj račun plača, a Ravnik je denar pridržal in je Žvan račun posebe plačal.

Votant Polec: „Ali se je Ravniku poznalo, da je padel na nos, ali vam je kaj rekel“.

Priča: „Ne“.

Votant Polec vpraša, koliko časa bi potreboval, da pride od Dornika čez most do cementne tovarne in do Fischerja, na kar pravi priča, da 20 minut.

Zagovornik dr. Furlan: „Ali vam ni Žvan pravil, da mora hišo prodati, ker ima dolgove“.

Priča: „Ne“.

Zagovornik dr. Furlan: „Ali je Ravnik posebno prigovarjal, da naj hišo proda?“

Priča: „Ne, ali Žvanu ni bilo dosti, da bi hišo prodal“.

Zagovornik dr. Furlan: „Ali vam ni povedal Žvan, da je moral proč od Benčka, ker ni mogel kavcije založiti“.

Priča: „Ne“.

Ko je priča rekel, da je Ravnik nekako zadrževal, da bi Žvan in drugi šli iz Kamnika, je Ravnik temu ugovarjal.

Priča Lorenc Bergant

pravi, da so prišli Žvan, Ravnik in Sitar k njemu v sredo ponujat mu Žvanovo hišo. Na kup je dal 100 gld., ki jih je Ravnik z Žvanovim privoljenjem spravil, ostalih 470 gld. je spravil Žvan.

Pri tem zaslišanju je prišlo do zanimivega prizora.

Priča je rekla, da je Žvan privolil, da je Ravnik vzel rečenih 100 gld. danih na kup, dočim trdi Ravnik, da je ta stotak nesel za Žvanom in Žvana pregovoril, da je kupčijo potrdil.

Državni pravdnik Trenz vpraša Brganta, kam je Ravnik dal tistih 100 gld.

Priča: Spravil jih je.

Drž. pravdnik: „Prej ste pa Ravniku rekli, da ste denar v rokah za Žvana nesli“.

Ravnik: Z Žvanom sva bila zmenjena, da bom jaz delal za kupca. Priča je potrdil, da je Ravnik nastopil kakor da je hišo kupil“.

Priča Marija Bizjak,

ki je natakarike pri Fischerju v Kamniku, potrdi, da so prišli Žvan, Ravnik in Sitar v gostilno, Žvan in Ravnik sta vzela tam sobe. Sitar pa je odšel. Ravnik je zahteval, naj ga pusti priča iz hiše. Priča mu je odprla vrata in pokazala, kako se odpro. Ravnik je izostal k večjem 5 do 7 minut. Ko se je Fischer drugi dankregal, da je

Ravnik ponoči hodil po hiši, je Ravnik se izgovarjal, da je iskal Žvana. Ko je prišel Ravnik nazaj, je bilo 1/1. uro. Priča taji, da bi jej bil Ravnik prigovarjal, naj gre k njemu spat.

Priča pravi, da Ravnik v drugič ni šel iz hiše, ker se vrata trdo zapirajo, prizna pa, da je bil ključ v vratih.

Predsednik: „Ali Vas je Ravnik iskal z lučjo?“

Priča zanika, da bi jo bil Ravnik iskal, pove, da je jako neprijazno z njim ravnala, in da ni imel Ravnik drugo jutro nikake poškodbe na nosu.

Zagovornik konstatuje, da Ravnik sploh ni trdil, da je bil na nosu poškodovan.

Priča Marjeta Golmajer,

v službi pri Fischerju, pravi, da je Ravnik ponoči s svetilnico v njeno sobo prišel. Ravnik je posvetil proti postelji, ni ničesar rekel in odšel. Priča je vrata zaklenila. Slišala je še enkrat trkati, a se ni oglasila.

Votant Polec: „Koliko je bilo takrat ura?“

Priča: „1/2 na 2.“ Priča prizna, da ni od tedaj nič več zaspala, a ker spi pod streho, ni slišala, če je kdo hišna vrata odprl.

Votant Polec: „Ali ste prej svetili pri priči, nego ste bili pri Šaferju ali pozneje“.

Ravnik: „Ko sem prišel drugič v hotel“.

Votant Polec: „Vi ste torej v času od 1/1. do 1/2. dvakrat šli iz hotela in nazaj prišli“.

Priča Jakob Kuster

popiše pretep, ki je nastal mej njim in Ravnikom. Pravi, da je Sitar pričo pred Ravnikom svaril, češ, da je nevaren človek, in da je Ravnik pričo za vrat prijel. Pravi, da ni bil ne on ne Ravnik opraskan, ker sta se le malo prišla za vrat, prizna pa, da je mogoče, da se je Ravniku kaj poznalo.

Priča Miha Kocjančič,

orožniški stražmojster v Kamniku, pravi, da pri Šaferjevi hiši ni bilo nič kola, tudi nobenega sledu krvi ni bilo videti, a nemogoče je, da bi Ravnik v času od 1/1. do 1/2. prišel od Fischerja do Šaferja in mimo cementne tovarne nazaj k Fischerju. Na potu ob „Kurhausu“ se pride lahko do vode.

Zagovornik dr. Furlan: „Koliko časa potem ste začeli poizvedovati, če je Ravnik padel pri Šaferju 3. oktobra?“

Priča: „Tri tedne potem“.

Zagovornik dr. Furlan: „Tedad se sploh niso mogli poznati krvni sledovi“.

Pri tej priliki se je po izpovedi pričel Kocjančiča in priče Marije Bizjak konstatovalo, da Ravnik v 7 minutah ni mogel priti od Fischerja v kavarno in nazaj.

Državni pravdnik Trenz je dejal, da vendar ni verjetno, da bi bil kdo šel nazaj v hotel, kdor ima dogovorjen rendezvous.

Don Juan.

Zasliševanje prič se je potem vršilo tajno iz ozirov na nravnost.

Zaslišane so bile priče Marija Bizjak, Miha Kocjančič, prečitalo se je jako ugodno nravnostno spričevalo Ivane Dornik, potem pa je bila zaslišana

priča Ivana Dornik,

natakarike pri Šaferju v Kamniku, ki pravi, da Ravnika prvi večer ni slišala na okno trkati, drugi in tretji dan pa je bil ponoči pri priči in povedal, da je prvi dan trkal pri njej. Ni pa povedal, daje prvi večer padel niti je imel krvav robec. Priča je mislila, da jo bo Ravnik vzel za ženo, ker ji je dejal, da je samec, in je to Sitar potrdil. (Na to se je razprava pretrgala.)

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 14. decembra.

— Repertoar slovenskega gledališča.

Danes se uprizoré prvič v sezoni „Rok ovnjači“, ki so dosegli lani najlepši uspeh. — Intendanci dramskega društva posrečilo se je pridobiti za prvo operno gostovanje v letošnji sezoni odličnega tenorista, pevca-umetnika, c. kr. dvornega opernega pevca z Dunaja, gospoda Frana Pacála-a. Odličen ost sodeloval bo pri dveh opernih predstavah na slovenskem odru, in sicer poje prvič v soboto, dne 16. t. m. krasno ulogo Jankota v Smetanovi operi „Prodana nevesta“, (tedaj nastopi v operi, katera je ljubljenska slovenskega gledališkega občinstva), in

drugikrat poje v torek, dne 19. t. m. veliko in krasno naslovno ulogo v Gounodovem „Faustu“. Ker je zanimanje za nastop tak izbornega tenorista in odličnega pevca dunajske cesarske opere veliko, opozarjamo občinstvo iz Ljubljane in dežele, da naj si pravočasno sedeže z naročilom v Sešarkovi trafiki v Šelenburgovih ulicah osigura.

— Jour-fixe umetniškega društva.

Tudi sinoči se je udeležilo društvenega večera toliko členov in gostov, da je bila sobana mnogo pretesna. Kakor vselej se je vrstilo na vspeh predavanje, petje in glasba. Gosp. dr. L. Jenko je prav zanimivo predaval o Pavlu Krügerju. Potem je zapel ženski sekstet dva „Moravska dvospeva“ Ant. Dvořaka: „A já ti uplynu“ in „Zajata“. Pele so izvrstno: gospa in gđc. Gerbičeva, gospa Hlavčková, gospa Housova, gospa Inemannova in gđc. Nočmi. Nato je deklamoval E. Kristanovo pesem „V operi“ g. A. Danilo; Aškerčevo „Pustno balado“ pa gospa G. Danilova in gosp. A. Danilo. G. Ciner je zaigral na klavirju nekaj najlepših točk iz „Prodane neveste“, potem pa je zapel ženski sekstet še dva „Moravska dvospeva“: „Velet' vtáčku!“ — „Dyby byla kosa nabroušená“. Spremljeval je zopet g. Ciner. Nato je deklamovala gospa Danilova Aškerčevo „Delavčevo hčer“. Po dovršenem vspehu je končno zapel še g. Housa dva komična kupleta. Prihodnji jour-fixe bo v sredo, 20. t. m.

— Odbor kluba slovenskih biciklistov „Ljubljana“ je sestavil za prireditve kolesarskega plesa, ki se ima vršiti dne 20. januarja iz vrste svojih členov posebni plesni odsek 20 gospodov, ki so se včeraj zvečer razdelili v pododseke. Ker so ravno v teh pododsekih zbrane najdelavnejše moči kluba, upa odbor podati členom in prijateljem kluba s prireditvijo kolesarskega plesa poseben užitek. Sodelovanje vojaške godbe je klubu že zagotovljeno, slavna „Čitalnica“ pa je z ozirom na narodni namen plesa prepustila klubu uporabo dvorane brezplačno. Klub bode zastavil vse svoje moči, da reši častno stavljenost si nalogo, kajti prepričan je, da bode tudi slavno občinstvo pomagalo klubu vložiti primeren znesek za spomenik našega pesnika-prvaka, Prešerna.

— Dva nova slovenska tednika. V Gorici izhajajoči „Primorec“ začne z novim letom izhajati ko tednik in bo stal za vse leto 1 gld. 60 kr. Na Dunaju pa postane Fr. Podgornikov „Slawisches Echo“ takisto s 1. januarjem tednik ter bo veljal na leto 6 gld.

— Iz Sv. Ilje v slov. gor. nam pišejo: V noči od torka na sredo je tukaj nagloma umrl, od kapi zadet, naš v obče priljubljeni in spoštovani nadučitelj, gosp. Karol Sorko. Kot nadučitelj in odgojevalec šolske mladine je deloval pri nas 29 let, vestno in plodonosno, zavedajoč se svojega zvišnega poklica. Blag mu bodi spomin!

— Porotne obravnave. Predvčerajnjim vršila se je obravnava proti 60 let staremu gostu Gregorju Koblarju iz Železnikov, kateri je bil obtožen hudodelstva goljufije, češ, da je v svoji pravdni zadevi proti svojemu svaku trgovcu Francu Dolencu v Kranju z namenom, da bi isti na svoji lastnini škodo trpel, dne 15. marca letos pri c. kr. okrajnem sodišču v Kranju krivo prisegel. Koblar bil je obtožbe oproščen. Obravnava trajala je skoraj do polnoči. — Pri včerajšnji prvi obravnavi je bil 36 let stari hlapec Luka Korina iz Lukovice obtožen hudodelstva uboja. V noči od 11. na 12. novembra letos našel je notarski uradnik Štefujla pred Veverjevo hišo v Lukovici ležati človeka; poklical je župana in zdravnika, kateri je konstatoval, da je mrtvec identičen z Veverjevim hlapcem Josipom Korošcem. Na vratu konstatovala se je globoka, z ostrim nožem prizadejana rana, ki je bila absolutno smrtna. Sum letel je takoj na hlapca Korina, ki je deloma tudi priznal, da je čin izvršil iz ljubosumnosti, vendar pa zagovarja s tem, da je bil hudo pijan. Korina bil je krivim spoznan in obsojen na štiri leta težke ječe, poostrene z enim postom mesečno in trdim ležiščem v temni celici dne 12. novembra vsakega kazenskega leta. — Včeraj popoldne sedel je na zatožni klopi 33 let stari oženjeni mizar Franc Blodnikar iz Ternovega obtožen hudodelstva poskušene posilstva.

Obravnava vršila se je tajno. Blodnikar bil je obsojen na 13 mesecev težke ječe, poostrene z enim postom mesečno.

— Izpred tržaškega porotnega sodišča. Dne 12. t. m. se je vršila v Trstu razprava proti Mihi Legiši, ki je dne 31. oktobra t. l. umoril svojega tovariša na delu, Frana Legišo. Omenjenega dne sta delala v kamnolomu v Nabrežini. Po dovršenem delu sta bila z drugimi gosti v neki krčmi. Že tukaj sta se začela prepirati. Na potu domov proti Cerovljam ju je Fran Zabrič spremljal, oziroma šel nekaj korakov pred njima. Na enkrat je slišal težek padec in glas Legiše: „Dosti! Pusti me živeti, da vsaj enkrat še vidim svojo dečo!“ a Miha Legiša je odgovoril: „Ne, ne pustim te. Ne boš jih videl več!“ Zabrič je na to zbežal prestrašen ter hitel poklicati ženo Frana Legišo. Ubijalec je še tisti večer pripovedoval v domači vasi, da je ubil Legišo, ki da ni bil vreden družega, ker ga je baje goljufal. Na trplu umorjenega so našli pet ran, prizadetih z nožem, vse so bile smrtno. Na razpravi se je obtoženec izgovarjal, da je bil vprašavnega dne zelo pijan, in da se je moral braniti, ker ga je nasprotnik napadel, kar pa ni resnica. Miha Legiša je bil že kaznovan radi javnega nasilstva proti lastnim roditeljem. Porotnikom ste bili stavljeni 2 vprašanja: o umoru z namenom in eventualno o uboju. Ker so potrdili prvo vprašanje z 12 glasovi, je obsodilo Miho Legišo v smrt na vislicah.

— Sneg in zima. Še so sveži na naši mizi lepi šopki, katere smo dobili od ljubeznivih prijateljic in prijateljev našega lista, zunaj pa leže že veliki kupi snega, sanke drčé mimo okna ob zvonku kragulčkov in ljudje bežé v težkih kožuhih pred hudim mrazom. Trdo zimo imamo. Pa tudi z Dunaja, iz Zagreba, Reke, Opatije in Benetk so došle vesti, da imajo rezek mraz s hudo turjo in s snegom. V Zagrebu so imeli včeraj — 11° C, v Opatiji pa — 4° C, v Ljubljani pa — 15° C. Na Adrijanskem morju so viharji. Vremenski proroki pa še objublajo novega snega in še hujšega mraza.

* Samomor humorista. Karol pl. Planitz, ki je pisal v Monakovske „Fliegende Blätter“ pod pseudonimom „Mikado“ pesni in satirične stvari, se je v Draždanih vrgel iz okna svojega stanovanja ter se ubil na mestu. Če že takim ljudim pohaja humor, kakoršen je bil Planitz, potem svet res ni vreden več dosti!

* Ženska — vojna poročevalka. „Daily Mail“ ima v Južni Afriki kot poročevalko gospo Saro Wilson, hčer vojvode Marlborough, sestro pokojnega lorda Raudolpha Churchilla. Gospa Wilson je bila spočetka v Mafekingju ter odšla odondot s svojo postrežnico na konju v Pretorijo, ki je od Mafekingja 200 angl. milj. Njena poročila iz Mafekingja so zbujala veliko zanimanje. V Pretoriji pa so jo zaprli, a Joubert je naznanil angleškemu poveljništvu, da jo izpusti, ako izpusté neko bursko damo, ki je ujetnica Angležev v Mafekingju.

Telefonična in brzojavna poročila.

Dunaj 14. decembra. K današnji seji proračunskega odseka je prišlo vse ministrstvo razen dveh členov. Grof Clary je imel dolg nagovor na Čehe. Dejal je, da vlada priznava visoko kulturno in gospodarsko stopinjo Čehov, da jih zategadelj spoštuje ter ve ceniti njihove zasluge za državo. Nadalje je opravičeval odpravo jezikovnih naredeb, češ, sedaj je spravi Čehov in Nemcev prosta pot. (Klici: „Ako je prosta, pa pojditel!“) Minola pravna pogajanja so položila zrno bodoči spravi, ki ne sme izostati. Sedanji položaj pa je jako težaven; Clary je apeliral na Čehe, naj ne delajo teškoč „državnim potrebam“ v interesu države in nje ugleda. Ako pa Čehi ne odnehajo, bode izvajala vlada v kratkem vse konsekvence, ki Čehom ne bodo ljube.

Dunaj 14. decembra. Dr. Ferjančič je interpeliral danes vodjo naučnega ministrstva radi graškega vseučiliškega profesorja Frischaufa, čegar predavanje je vsled senatovega sklepa sistirano. Hartel je odgovoril, da o tem ničesar ne ve, a da se bo nemudoma informiral.

Dunaj 14. decembra. Ljubeznive besede in grožnje Claryja niso napra-

vile na Čeha prav nobenega vtiska. Čehi so ostali mrzli napram sedanjemu kabinetu, in naj se jim v stiski še tako dobrika. Neki konservativen poslanec je dejal, da je Claryjev govor sličen krožniku za juho, ki se postavi pred gosta prazen.

Dunaj 14. decembra. Dunajski listi prorokujejo soglasno, da začne vlada proti Čehom najneizprosnejši boj, in da bodo našli Čehi v nedeljo že docela spremenjen položaj.

Dunaj 14. decembra. V finančnem odseku je poročil voditelj finančnega ministrstva o blagajniškem stanju države. V blagajnici je za 10 milijonov v bankovcih, 30 milijonov pa je pri poštni hranilnici. Ob novem letu bo treba plačati 30 milijonov za državne dolgove, zato je investicija nujno potrebna.

London 14. decembra. Poraz lorda Methuena 6 t. m. je bil težak. „Times“ zahteva, naj odpošlje vlada nemudoma še 30.000 mož v Južno Afriko. Vlada hoče poslati tri nove topničarske baterije in tudi večje oddelke prostovoljcev.

London 14. decembra. Lord Methuen je moral pred Buri bežati nazaj preko reke Modder-Riwer.

Umrli so v Ljubljani:

Dne 11. decembra: Alojzija Turk, kramarica, 41 let, Prešernove ulice št. 22, srčna hiba.
Dne 12. decembra: Katarina Thomas, računskega svetnika vdova, 83 let, Kongresni trg št. 4, otrpnenje pljuč. — Gregor Praček, umir. kaznilniški paznik, 75 let, Reber št. 15, otrpnenje pljuč.

Meteorološko poročilo.

Višina nad morjem 305,2 m. Srednji snežni tlak 736,0 mm.

Dec	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C.	Vetrovi	Nebo	Padačina v 24 urah
13.	8. zvečer	725,6	-10,4	brezvetr.	jasno	00 mm
14.	7. jutraj	725,1	-14,7	sr. sv. vzh.	oblačno	00 mm
	2. popol.	723,8	-9,2	sl. jug.	steg	00 mm

Srednja včerajšnja temperatura -9,8°, normale: -1,4°.

Dunajska borza

dne 14. decembra 1899.

Skupni državni dolg v notah.	98	gld.	85	kr.
Skupni državni dolg v srebru.	98	gld.	30	kr.
Avstrijska zlatna renta.	115	gld.	65	kr.
Avstrijska krona renta 4%.	98	gld.	85	kr.
Ogerska zlatna renta 4%.	115	gld.	70	kr.
Ogerska krona renta 4%.	94	gld.	75	kr.
Avstro-ogerske bančne delnice.	906	gld.	—	kr.
Kreditne delnice.	374	gld.	10	kr.
London vista.	121	gld.	10	kr.
Nemški drž. bankovci za 100 mark.	59	gld.	02 1/2	kr.
90 mark.	11	gld.	80	kr.
90 frankov.	9	gld.	60	kr.
Italijanski bankovci.	44	gld.	95	kr.
C. kr. cekini.	5	gld.	70	kr.

Vse vrednostne papirje preskrbuje BANKA MAKS VERSEC, Ljubljana, Selenburgove ulice 3. Srečke na mesečne obroke po 2, 3, 5—10 gld.

Ces. kr. avstrijske državne železnice.

Izvod iz voznega reda

veljaven od dne 1. oktobra 1899. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Proga do Trbiča. Ob 12. uri 5 m. po noči osonni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; čez Selzthal v Aussee, Solnograd; čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 m. zjutraj osonni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj; čez Selzthal v Solnograd, čez Amstetten na Dunaj. V oktobru in aprilu ob nedeljah in praznikih v Linc. — Ob 11. uri 50 m. dopoldne osonni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 m. popoldne osonni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Ljubno, čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Pariz; čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejevice, Plzenj, Marijine vane, Heb, Franzove vane, Karlove vane, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. — **Proga v Novo mesto in v Kočevje.** Osonni vlaki: Ob 6. uri 54 m. zjutraj, ob 1 uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 55 m. zvečer. — **Prihod v Ljubljano juž. kol. Proga iz Trbiča.** Ob 5. uri 46 m. zjutraj osonni vlak z Dunaja via Amstetten, Lipskega, Prage, Francovih varov, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plznja, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Aussee, Ljubna, Celovca, Beljaka, Franzensfeste. — Ob 11. uri 17 m. dopoldne osonni vlak z Dunaja via Amstetten, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plznja, Budejevic, Solnograda, Linca, Steyra, Pariza, Geneve, Curiha, Bregence, Inomosta, Zella ob jezeru, Lend-Gasteina, Ljubna, Celovca, Lince, St. Mohorja, Pontabla. — Ob 4. uri 57 m. popoldne osonni vlak z Dunaja, Ljubna, Selzthala, Beljaka, Celovca, Franzensfesta, Pontabla. — Ob 9. uri 6 m. zvečer osonni vlak z Dunaja, Solnograda, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla. V oktobru in aprilu ob nedeljah in praznikih iz Linca. — **Proga iz Novega mesta in Kočevja.** Osonni vlaki: Ob 8. uri in 21 m. zjutraj, ob 2. uri 32 m. popoldne in ob 8. uri 48 m. zvečer. — **Odhod iz Ljubljane drž. kol. v Kamnik.** Ob 7. uri 23 m. zjutraj, ob 2. uri 5 m. popoldne, ob 6. uri 10 m. zvečer. — **Prihod v Ljubljano drž. kol. iz Kamnika.** Ob 6. uri 56 m. zjutraj, ob 11. uri 8 m. popoldne, ob 6. uri 10 m. zvečer. (1206)

Gospodična

ki je že več let službovala v pisarni in je zmožna slovenskega in nemškega jezika v govoru in pisavi, želi vstopiti v kako pisarno. — Pisarna vprašanja naj se pošljejo v posredovalni zavod g. A. Kalša, Jurčičev trg. (2237—1)

Trgovski pomočnik

mlad, dobro izurjen v špecerijski in železninski stroki, želi stopiti v službo takoj ali pa z novim letom.

Ponudbe na upravnništvo „Slov. Nar.“ pod „Pomočnik 2“. (2228—2)

Firm. 250. Einz. II. 36.

Razglas.

Pri c. kr. deželni kot trgovski sodniji v Ljubljani se je izvršil vpis trdke (2242) „Adolf Waizen, Producten- & Commissionsgeschäft in Laibach“

in Adolfa Waizen, trgovca v Ljubljani, kot imetelja te trdke v register za posamezne trdke. C. kr. deželna sodnija v Ljubljani oddelek III., dne 10. decembra 1899.

Resna

ženitna ponudba.

Usnjar, 35 let star, s 6000 gld. premoženja, v prijaznem trgu, želi se poročiti z 20 do 30 let staro gospodično, ki ima 3—5000 gld. premoženja

Ponudbe s slikami, katere se po novem letu vrnejo, naj se pošljejo do 1. januarja 1900 pod naslovom: št. 13 poste restante Šent Vid pri Zatičini. (2239—1)

Najfinejša kava

v okusu in dišavi je

pristni, naravni Preanger

priznana špeciiliteta. (21—286)

Dobiva se v špecerijski trgovini

Kavčič & Lilleg

„Pri Zlatorogu“ v Prešernovih ulicah.

V resnici samo dobre

gumi galoše

ruske in američanske

prodaja (2221—2)

Ivan Kordik

v Ljubljani, Prešernove ulice 10-14.

Proda se takoj

pekarija

brez konkurence z gostilno

jednonadstropna hiša s 5 orali zemljišča na Spodnjem Štajerskem. Cena in plačilni pogoji ugodni. (2243—1)

Ponudbe z znamko za odgovor sprejema lastnik, stavbinsko podjetje Bucher v Lipnici (Baugeschaft Bucher in Leibnitz).

6 ulmerskih dog

prav lepih, mladih, srebrnosive barve, krasni eksemplari, pripravi

za božična darila

proda (2241—1)

Ognjevit Kozjek

hišni posestnik in gostilničar „pri Kanertu“ v Spodnji Šiški št. 20.

Mali obrtniki

in zasobniki, ki imajo zveze s širšim občinstvom, mogó z lahkim delom doseči znaten zaslužek. (2192)

Ponudbe pod zn. „D. V. 1600“ inseratni pisarni Jana Grégra, Praga, Jindřišské ul. č. 19 n.

Za dame!

Oziraje se na naju prednaznailo, si usojava naznanjati velečastitim p. n. damam, da odpreva

Za dame!

v soboto, 16. decembra 1899 na Sv. Petra cesti 4 v Mayerjevi palači

prvo specialno zalogo modrcev

Kjer bodo modrci od 35 kr. do 25. gld. in vse specialitete na izber. Modrci bodo natanko životu primerjeni, eventualno se tudi takoj po meri izdelajo, istotako se izvršujejo radovoljno vsa popravila najbolj in ceno. S tem meniva, da sva ustregla davni želji velečastitih p. n. dam.

Z veseloštopovanjem

Konrad Schumi & Co.

„Pri novi tovarni“

Prva specialna zaloga modrcev, Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 4

Modna in manufakturna glavna trgovina, Dunajska cesta št. 6

I. filialka, Sv. Petra nasip št. 4

II. filialka, Kranj, Glavni trg št. 105.

Obenem opozarjava na veliko zadnjo

Božično razstavo

ki bode v nedeljo, dne 17. decembra 1899 l. zvečer v naju glavni trgovini na Dunajski cesti št. 6.

Angora-kože, kravate, ovratniki à 4 kr. so že došli.

Redilni beljak.

1 kilo Tropone ima isto redilno vrednost, kakor 5 kil najboljšega govejega mesa ali 180—200 jajc. Tropone se spremeni v telesu neposredno v kri in mišičevno tvarino, ne da bi stvoril mast. Tropone ima torej, ako se redno zavziva, za posledico, da se izdatno okrepejo moči pri zdravih in bolnih, in se more mešati mej vsako jed, ne da bi škodoval njih lastnemu okusu. Jako nizka cena Tropone omogočuje vsakomur. (1909) da si ga lahko omisli. (9)

Dobiva se v lekarnah in drogerijah.

Tovarna za Tropone, Mülheim-Ren.

Glavni zastop za Avstro-Ogersko:

M. Winczer, Wien 5, Wien-Strasse 55.

Pred ponarejanjem zavarovano po vzorcu in znamki.

Želodčna sol

Julija Schaumann-a, deželnega lekarja v Stockerau-u pri motnem prebavljanju in proti želodčnim boleznim že več let prelizkušeno djetetično sredstvo.

Dobiva se v vseh renomiranih lekarnah Avstro-Ogerske.

Cena škatljici 75 kr.

a (2040—2)

Se pošilja po pošti, ako se naroči vsaj 2 škatljici, proti povzetju.

Glavna zaloga: Dež. lekarna Julija Schaumann-a v Stockerau-u.

F. Cassermann

krojač za civilne in raznovrstne uradniške uniforme

in poverjeni zalagatelj ces. kr. unif. blagajne drž. železnice uradnikov

Ljubljana, Selenburgove ulice št. 4

se priporoča slavnemu občinstvu za izdelovanje civilnih oblek in nepremičljivih havelokov po najnovejši faconi in najpovoljnejših cenah. Angleško, francosko in tuzemsko robo ima na skladišču.

Gospodom uradnikom se priporoča za izdelovanje vsakovrstnih uniform ter preskrbuje vse zraven spadajoče predmete, kakor: sablje, meče, klobuke itd., gospodom c. kr. justičnim uradnikom pa za izdelavanje

talarjev in baretov. 50

Darila za vsako priliko!

Frid. Hoffmann

urar

v Ljubljani, Dunajska cesta

priporoča svojo največjo zalogo vseh vrst

žepnih ur

zlatih, srebrnih, iz tule, jekla in nikla, kakor tudi stenskih ur, budlik in salonskih ur, vse samo dobre do najfinjše kvalitete po nizkih cenah.

Novosti v žepnih in stenskih urah so vedno v zalogi. 50

Popravila se izvršujejo najtočneje.

Puškar Fran Kaiser

v Ljubljani

Selenburgove ulice št. 6

se usoja najbolje priporočati se p. n. gg. lovcem za

lovsko sezono.

Zunanja naročila se točno izvršujejo. 50

• Vzorcni na zahtevanje poštnina prosto. •

S tem uljudno naznanjam slav. p. n. občinstvu, da je moja trgovina s suknom založena z najnovejšim blagom

za jesensko in zimsko sezono.

Imam tudi največjo zalogo Krennerjevega blaga iz Škofje loke, domač izdelek najboljših vrste. Priporočam se slav. p. n. občinstvu za mnogobrojen obisk

z veseloštopovanjem 50

Hugo Ihl.

Suknenih ostankov vedno veliko v zalogi.